

Iktatószám

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Oszályozás

Tárgy

910.2

Hely

1914

Szerző L. Gy.

Cím Idegenforgalom problémája

Forrás: Pesti napló

Személy

Bp.

1914 4/17

Helyszám

Az idegenforgalom problémája

Levél a szerkesztőhöz

Igen tisztelt szerkesztő ur!

Nátunk állandóan aktuális téma az idegenforgalom fejlesztése. Engedje meg, kérem, hogy gyakorlati tapasztalásaim alapján és is hozzászóljak a kérdéshez.

Előre jelzem: a külföldre fogok hivatkozni, ami természetes, de kikerülhetetlen is, ha az idegenforgalomról van szó. Szükségesnek tartom még azt is előbocsájtani, hogy nem vagyok ugynevezett „mérvadó tényező“, hanem csak szerény turista, aki sokat utazott a külföldön s így a dolgokat csak úgy adhatom elő, ahogyan azokat utazásaim alatt tapasztaltam.

Az idegenek, kik nálunk — első sorban természetesen Budapesten — megfordulnak, kivétel nélkül a legnagyobb elragadtatással nyilatkoznak fővárosunk páratlan szépségéről. De ezzel kész is vagyunk. Mert Budapest olyan, mint egy csodaszép nő, kinek szépségét mindenki magasztalja, de akinek állandó ismeretségét senki sem kívánja, mert tulságosan rossz a híre!

A kontinens minden nagyobb városában megfordultam és ismételt volt alkalmam tárgyilagos véleményeket hallani Budapestről. A város szépségét mindenki — kivétel nélkül — a legnagyobb elragadtatással magasztalta és a nyilatkozatokból ki lehetett érezni az őszinteséget is, de — „örültem, amikor családommal együtt megint a vasuti kocsiban ültem“, mondta egy igen előkelő állásban lévő kopenhágai ur.

De térjünk a tárgyunkra, az idegenforgalomra. Alapjában véve mi is az az idegenforgalom? Ugyanaz, ami kicsiben a látogatás egy vendégszerető háznál, amelyről köztudomású, hogy nemcsak szívesen látják a vendéget, hanem mindent elkövetnek, hogy a vendég jól is érezze ott magát. Ebből aztán önként következik, mi az idegenforgalomnak alapfeltétele. És fájdalom, éppen ez az idegen hazajövet a legnagyobb rosszindulattal felfujja a legsekélyebb kellemetlenséget is, Budapestnek rendkívüli rossz a híre a külföldön.

Kongresszusok alkalmával agyonetetjük és itatjuk a megjelent idegeneket, bemutatjuk a „csárdást“ és a vágóhidat, összeölelkezünk boldogboldogtalannal, szórjuk a pénzt, nem gondolva arra, hogy bizony a külföldi ember hamar kijózanodik és még hamarabb elfelejti a „Budapesten eltöltött felejthetetlen órákat“. De nem felejt el, hogy a kongresszus után itt töltött egy-két nap alatt mennyi kellemetlensége volt a szállodában, a vendéglőben, a színházban, a villamoson, szóval mindenhol, ahol megfordult és „benszülöttekkel“ érintkezett. Ezért azután nem is jön másodsor hozánk a „felejthetetlen“ Budapestre és ezért beszél le másokat is az idejövételtől. A tapasztalt ideger — aki utazgatni szokott — hallgat az ilyen figyelemzésekre és — ami a legszomorubb — tovább is adja a rossz hírt.

Ez az oka, hogy nálunk nincsen idegenforgalom olyan értelemben, mint más, sokkal lényegtelenebb külföldi városokban.

Ha egyik-másik helyen szóba került a mi nem létező idegenforgalmunk, majdnem mindig azt kellett hallanom:

— Hát Olaszország! Ott nem zsarolják, o

már kirabolják az idegent...

— Igaz! De milyen isteni élvezetet nyújt az idegennek egy utazás ebben a természeti szépségekben és műkincsekben oly páratlanul gazdag országban. Ezért szívesen elcsenyed az ember egy-némely kellemetlenséget. Mások azzal érvelnek: fájdalom, nagyon kiesünk a turista-utból és azért nincsen idegenforgalom.

Ez nem áll. Mert nézzük csak például Svéd- és Norvégországot. Azt hiszem, ezek az országok sem esnek bele valami nagyon abba a bizonyos „turista-utba“ és ma mégis, aki csak teheti, meglátogatja a Skandináv félszigetet.

Miért? Mert a svédek és norvégek meggyőzték az idegeneket, hogy aki országukba jön, az jól fogja érezni magát náluk.

Ott — mint a külföld egyéb helyein is — nem azután taksálják az idegent: mennyit költ, hanem mindenki iparkodik az idegent minden tekintetben kielégíteni. Nálunk? Arról jobb, ha nem is beszélünk...

Az anyai tény, hogy mindaddig nem lesz idegenforgalmunk, míg az illetékes és érdekelt tényezők be nem látják, hogy a külföldiek zöme praktikusan gondolkodó, józan emberek, kiket csak egyszer lehet zsarolni, akikkel csak egyszer lehet neveletlenkedni, — másodsor be nem teszik ide a lábukat és arról is gondoskodnak, hogy más se legyen kíváncsi Magyarországot természeti szépségeire.

Nem megoldhatatlan kérdéssel állunk szemben, csak nehezen megoldható kérdéssel, mert minden, a megoldáshoz szükséges föltétel — jól neveltség, fegyelmezettség, tapintat, szerénység és igen-igen egyelőre.

Roppant közgazdasági érdekek fűződnek ahoz, sok esetben az üzleti szoliditás — hiányzik még hogy a külföldiek tömegesen fölkeressék országunkat — különösen Budapestet — és csak azon lehet csodálkozni, hogy illetékes helyen nem követnek el mindent e cél elérése érdekében.

Olyan intézményre van szükség, melynek feladata volna elsősorban a főváros lakosságát — mondjuk népszerű felolvasások útján — a kérdés fontosságára figyelmeztetni; az üzletemberekkel, vendéglősökkel, szállodásokkal, iparosokkal és a többi érdekelttel meg kellene értetni, hogy az eddigi rendszerrel csak elriasztják tőlünk az idegeneket. Itt nem használ az ankézés. Gyakorlatilag kell megvalósítani mindazt, ami szükséges az idegenforgalom fejlesztéséhez.

L. Gy.